

“Encara som els Estats Units”

Tom Hanks, guanyador de dos Oscar, parla en aquesta entrevista de la fi del somni americà, de l'augment d'impostos als milionaris i de la influència política de les estrelles de Hollywood.

Senyor Hanks, al film *Larry Crowne* interpreteu el paper d'un nord-americà mitjà que perd la feina, ha de vendre la casa i ja no té prou diners ni per a gasolina. Us preocupa el vostre país?

—Em preocupa la societat occidental en general. Els nord-americans tra-

vessem una època d'enorme adaptació. Cal que ens reorganitzem de dalt a baix. La lluita de Larry Crowne és una de moltes. Actualment, hi ha 200 milions de camps de batalla, als Estats Units.

—**Sona dramàtic. *Larry Crowne* és un film bèl·lic?**

—No, però tampoc no és cap comèdia romàntica, com pensa molta gent, sinó una comèdia autèntica. A les comèdies romàntiques hi guanya el desig sobre la realitat. En canvi, nosaltres volíem ser tan realistes com fora possible. Volíem que l'espectador sentira que a ell li podria passar allò mateix.

—**Un Larry Crowne sense feina va a la universitat i allí conquereix el cor d'una professora, interpretada per Julia Roberts. És realisme rigorós?**

—És clar que sí! Ara bé, en la història d'amor és possible que hi haja somnis en joc. Naturalment, amb aquest material hom pot fer un drama social trist, però això no fa anar gaire gent al cinema. *Larry Crowne* té molts moments lleugers. Vull sostenir el mirall davant la gent, però que la gent també tinga ganes de mirar-hi.

—**No tan sols sou l'actor principal de *Larry Crowne*, sinó també director, productor i coautor del guió. És més fàcil de rodar un film sobre una víctima de la crisi financera quan no hi ha ningú que s'hi puga ficar?**

—Fa sis anys que vam començar-hi a treballar, en aquest film, i encara no hi havia crisi. Al principi només volia parlar d'un home senzill que perd la feina i s'ha de reinventar. Arran de la crisi, el projecte va prendre una altra dimensió.

—**La crisi financera ha conscienciat molts nord-americans del risc que implica gastar diners que hom no té. L'estil de vida nord-americà es basa en aquest principi?**

—No, no es basa en diners o en l'augment de possessions. Viure l'estil de vida nord-americà significa reinventar-se constantment. Ja era així durant la guerra d'Independència dels Estats Units, quan el poble va decidir de no sotmetre's al poder d'un rei. Avui dia, els nord-americans encara conserven aquesta possibilitat de reinventar-se.

—**Molts dels vostres compatriotes han perdut la casa, els darrers anys, i encara viuen en tendes de campanya.**

—Els Estats Units et donen una segona, una tercera i una quarta oportunitat.

tunitats. Si eres Elisabeth Taylor, et pots casar vuit vegades, fins i tot amb el mateix home, eventualment. Pots vendre't la casa, la pots perdre, pots malvendre totes les possessions, canviar de domicili, i construir una nova existència. Això no canviarà mai. L'única cosa que realment ens amenaça és el cinisme.

—Com el definiríeu, exactament, el cinisme?

—El cinisme és afirmar que no podem canviar res. Afirmar que els altres tenen la culpa de la nostra situació. Però encara som els Estats Units! Ací tothom pot realitzar-se, tant se val si li diuen Larry Crowne o Lady Gaga.

—Larry Crowne condueix una escúter perquè no es pot permetre un automòbil. Quants cotxes teniu?

—Uns quants, però no són cars. I també condueix una Vespa.

—No teniu una col·lecció de Ferraris?

—I tant que no. Tinc un parell de cotxes elèctrics i un Chevy Volt. El cotxe amb què vaig a l'oficina té més de 110.000 quilòmetres.

—Larry Crowne és una mena de conseller per a víctimes de la recessió? La primera cosa que ven és un televisor gran de pantalla plana.

—Una peça absolutament inútil, ja no té temps per a quedar-se a casa i seure sense fer res davant la tele. Larry ha de posar la seua vida en ordre i fer-se'n càrrec. Se'n va a la universitat. No té ni idea de què vol estudiar. Tanmateix, s'exposa a aquest món desconegut amb l'esperança que li aporte noves idees.

—Hi viu un Larry Crowne real, al vostre barri?

—No, no hi ha cap model real per al personatge. Però conec gent com ell.

—D'on?

—M'agrada, per exemple, anar als garatges on es malvèn el parament usat d'una casa. Quan condueix pel barri i veig un cartell amb la inscripció "venda al garatge", hi entre.

—Què hi cerqueu?

—Discos, màquines d'escriure o equips d'alta fidelitat antics.

—Ens hem d'imaginar Tom Hanks comprant un tocadiscos?

—Demane al venedor: "Quant val aquest tocadiscos d'ací?" "Aquest? Cent dòlars." Assentesc amb el cap

Amb Julia Roberts, Tom Hanks en una escena del nou film que interpreta i dirigeix.

i li done els diners. Seguidament ell somriu i diu: "Si haguéreu negociat també us l'hauria venut per deu dòlars." A continuació li torne el somriure i li dic: "Sí, però si haguéreu negociat vós un poc, n'hauria pagat fins a 500." D'aquesta manera tothom es diverteix.

—Vau anar a la universitat els anys 70, però va deixar la carrera al cap d'uns semestres.

—Deixar no és la paraula correcta. Vaig rebre una oferta d'un festival de Shakespeare a Cleveland. Com que volia ser actor, la vaig acceptar i després ja no vaig tornar més a la universitat.

—Ho heu lamentat mai?

—No, mai. Si tinguera prou temps, assistiria a seminaris de la universitat sobre temes que m'interessaren. Però llavors hi vaig anar simplement perquè volia ficar-hi el nas, veure què hi passava.

—Què estudiàveu?

—Ah! Tot allò què oferien. Sociologia, zoologia, filosofia. També vaig assistir a cursos d'interpretació i de retòrica. Llavors alguns companys tenien el doble d'anys que jo. Hi havia mares amb fills que se n'acabaven d'anar de casa o soldats que havien tornat del Vietnam. Tothom podia estudiar per al proper capítol de la seua vida.

—Per què els resulta tan difícil, als Estats Units, d'eixir de la crisi?

—N'eixirem prou ben parats, de la crisi, però és molt difícil i encara tardarem molt de temps. Els Estats Units són un país gran que necessita somnis grans. És clar que hi ha èpoques en què cal que tothom s'estrenya els cordons. Tanmateix, no ens subestimeu, som bastant vius! La nostra terra es basa en el moviment, gairebé ja no recorde quantes vegades em vaig mudar quan era jove. "Vés a l'oest!" està en tots nosaltres. Des de menuts aprenem a deixar enrere allò que es queda enrere i a no portar-ho amb nosaltres com un llast. Per aquest motiu som més ràpids. Tots els nord-americans que conec estan en condicions de preparar les coses i començar a fer camí.

—Vós també?

—Sí. És clar que hi ha gent que en algun moment s'assenta i es jubila a prop d'un camp de golf, per a poder jugar cada dia tranquil·lament. Però jo no jugue a golf.

—On és la vostra llar?

—Entre Los Angeles i Nova York. Quan sóc massa temps en un lloc ja tinc defici, perquè pense que potser se m'escapa alguna cosa. Aleshores dic a la meua dona que agafem un avió. Necessite el canvi continu. Les teranyines es teixeixen amb rapidesa i sempre s'han de tornar a espolsar.

—Una vegada va explicar que quan teníeu vint-i-pocs anys, com

a actor d'èxit acceptable, havíeu de lluitar permanentment per la vostra supervivència i, malgrat tot, heu pogut arribar a ser l'actor amb més èxit de Hollywood. Ningú no personifica tan bé com vós el somni americà.

—Sóc molt afortunat! La vida m'ha tractat molt bé. Encara recorde amb exactitud cada pas de la meua carrera, també l'època en què no tenia feina, i no tenia ni idea de com anirien les coses. Era actor i allò que m'impulsava era aconseguir papers millors dels que ja havia representat. Quan em vaig adonar que podia viure d'això, que podia pagar impostos, vaig ser feliç.

—Només us importava progressar com a actor?

—Sí, altrament ara no parlariem de *Larry Crown*, sinó de *Forrest Gump 5*. Evidentment, hom no pot fer sempre allò que vol durant la seua carrera, però, malgrat tot, cadascú pot decidir si accepta el primer paper que es presenta, només pels diners, o espera que arribe un paper que et fa avançar. Jo vaig esperar.

—Ara teniu un patrimoni d'uns quants centenars de milions de dòlars. El president Obama ha proposat d'augmentar els impostos als rics.

—Endavant!

—Hi esteu a favor?

—Sí. Els rics hauríem d'estar agraïts a aquest país pel benestar i la bellesa que ens ha concedit. N'hem tret un profit tan incomparable que és ben natural —i també absolutament nord-americà— que contribuïm més al bé comú amb els nostres impostos.

—On comença la riquesa?

—La gent amb un patrimoni d'uns quants centenars de milers de dòlars potser no compten. Però, els milionaris com jo? I tant. Em sent privilegiat, potser fins i tot beneït.

—Sempre us demanen si us voldríeu dedicar a la política.

—No em votaria a mi mateix.

—Com a estrella, és possible que tingueu més influència sobre les persones que no un polític?

—No vull parlar d'influència, em sembla presumptuós.

—Per què?

—Hom té accés a les persones, un cert carisma. Tanmateix, ningú no seu a casa, davant del televisor, escolta allò que diu una estrella en un programa d'entrevistes i canvia d'opinió. Això no passa.

—Aleshores, què podeu moure?

—Allò que realment podem fer els famosos és recollir diners. Per a les víctimes de l'11 de setembre del 2001 o les víctimes del terratrèmol d'Haití, per a institucions d'investigació del càncer o institucions sobre Shakespeare. Quan es tracta d'altruisme, la gent ens segueix. Això no obstant, tan prompte com hi ha conceptes polítics en joc, els famosos no els importem gens.

—Preteneu influir el públic amb films com ara *Larry Crowne*?

—Cap dels films que he fet no ha tingut un missatge polític. Amb *Apollo 13* ens van retreure un patriotisme exagerat, com si haguérem rodat un film de propaganda a favor de la valentia i el dinamisme nord-americans! Quin disbarat. Després de *Filadèlfia*

em van considerar un lluitador de primera línia del moviment homosexual. Jo tampoc no em veia necessàriament d'aquesta manera. Què hi puc fer, si la gent llegeix aquests missatges als meus films?

—Amb tot, per a molta gent representeu el costat bo dels Estats Units.

—Sí, potser sóc una mena d'exemple per als altres, però un exemple de què? D'actor? De pare? De marit que fa més de vint anys que és casat?

—No sigueu tan humil. Al cap i la fi, molts espectadors us consideren el nord-americà més digne de confiança.

—D'acord. De quina manera confieu en mi?

—Ara mateix? Ens empassem totes les vostres mentides.

—Mireu, fa anys algú em va revelar el secret de la sort. El sabeu?

—Malauradament no.

—Dir sempre la veritat. Aleshores mai no podran utilitzar en contra vostre res que oculteu. Podeu ser sempre obert, donar la vostra opinió i confessar els vostres defectes.

—Això sembla una dita de *Forrest Gump*.

—*Forrest Gump* no tenia ni idea de què era una mentida. No tenia cap més remei que dir sempre la veritat. Crec realment en això que he dit, i intente viure segons això, davant i darrere la càmera, tant a la vida privada com a la feina.

—Us en sortiu sempre?

—Ho faig tan bé com puc.

Lars-Olav Beier i Martin Wolf

Traducció de Blanca Juan

Cines Babel

Vicente Sancho Tello, 10. · València

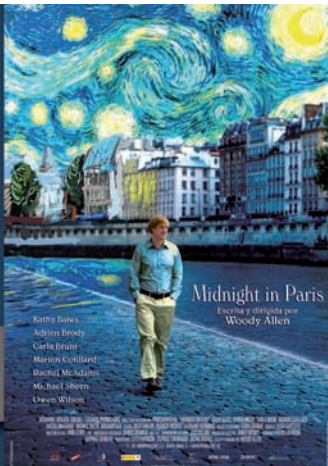
Midnight in Paris

d'Woody Allen

Sí presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.
(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous
excepte vespra de festiu i festius.

Midnight in Paris
Escrita y dirigida por Woody Allen
Kathy Bates
Albert Finney
Cécile De France
Marion Cotillard
Rachel Watson
Michael Sheen
Owen Wilson